

AMERICKÁ ZAČÁTKY - II.

Ášter 26 srpen 2008

Další strašlivý nepřítel zdejšího lidstva je pavouk černá vdova, jehož kousnutí je tak jedovaté, že zahubilo rotu vojáků. Lidi vyhledává a útočí na něj, jak jen může. No, nevím. Viděl jsem je, dokonce hodná zblízka; na zimu se nám jich nastěhují stovky pod dům. Nemáme sklep, ale tady se tomu říká crawling space, no, jak bych vám to popsal ...

Představte si takovou květinu - tam, kde by měl být sklep a kam se dá vlézt po kolenou. Podlaha je hlína podél stěn, nad sebou máte spodek dřevěné podlahy a hlavně pavoučiny. A pak černé vdovy. Zatím jsem více, protože lovím k nesáhně, tak nekouše. Zřejmě ví, že tu spoustu jídla nemá, že sníst a proto lidi neloví. Ostatně s tou je to taky není tak divoké... Ale abych se vrátil k těm začátkům. Naše největší starost byla tenkrát honem sehnat práci a postavit se po deseti měsících v uprchlických táborech na vlastní nohy. Práce v tu dobu ale v Boise nebyla, a to byl náš největší problém. Měli jsme sice "peníze na účet", ale my už nechali jen brát, měli jsme chtěli starat sami o sebe, být zas normálními lidmi.

Místo trpělivého chození do školy jsme přijali výzvu mého bratrance, který v tu dobu šel s rodinou v Los Angeles a přestěhovali se tam. Stěhování bylo jednoduché, nic jsme neměli, nábytek taky vlastně nebyl náš. Koupili jsme si tedy za 225 dolarů sedmnáct let starý Cadillac, dali do něj svých pár věcí a vyrazili na jih.

Cesta to byla strašlivá, viděli jsme první v Sierru Nevadu, hlavně ten nekonečný poušť. Tady to není jako na Saharě, zdejší poušť je porostlá dřevy a proto lidi neloví, protože je zjara, když roztaje sníh, chvíli zelená - za tu chvíli stačí rozkvést, urodit semena a uschnout na zbytek roku. Měli jsme strach co bude, když se nám něco stane. Jak dlouho to bude trvat, nevíme, kdo najde. Poznali jsme brzy, že to není ten strašlivý. Bouchla nám pneumatika, byla špatná, seřazená sbíhavost kol. Netrvalo to ale ani pět minut a stálo u nás jiné auto, co jako potěšuje. Pomohli mi nasadit rezervu, dojeli jsme asi 80 kilometrů do nejblíže ležícího městečka a na opravnu. S mou bohatou slovní zásobou tucet slov jsem jim vysvětlil, co potřebuju spravit, my si u pumpy koupili za pár dolarů novou ojetou pneumatiku a jeli dál.

Ještě na jednom moment cestu vzpomínám, to bylo těsně před hranicí Nevady s Kalifornií. Silnice tam klesá údolím mezi horami, že vedou do kopce, jsme si nevšimli. Nebylo kolem nic jako strom nebo sloup elektriky, podle kterého bychom to poznali. Auto nám netáhlo a my se začali bát. Poslední auto jsme potkali snad před hodinou, a hele, táhle stával dům, soudě podle dvou stěn z lávových kamenů... A ten, co tu bydlel, měl auto, je tam stálo, párkrát rezavé. A vedle hromádka kostí...

No, bylo nám zkrátka přemoženo do zprávy. Dojeli jsme na křižovatku se silnicí poněkud hlavně vedoucí z Las Vegas. Silnice se rozšířila a patníky. Všimli jsme si, že ty patníky stojí jak křm, vlastně ne, ty patníky jsou rovné a silnice je křm, vady my jedem celou tu dobu do kopce a nevíme o tom.

Pak jsme přijeli do Los Angeles a začali se starat o sebe. Nejdříve si vyřídili podporu. V Americe mají všichni spoustu různých práv a výhod, ale musíte si sami zjistit, jaké to jsou a kde o ně požádat. My začali pátrání na jednom z místních úřadů a protože snad mají všichni v popisu práce neposkytovat informace, dozvěděli jsme se, že tohle oni nevyřídí, musíme jít jinam, oni neví, kam, musíme se zeptat, ale ne jich, protože oni neví.

Těmi dny jsme putovali z úřadu do úřadu, ptali se, kde si máme požádat a slyšeli stejnou odpověď. Konečně se nás jedné milé paní zatelefonovala a dala nám adresu, kde by to měli vyřídít. Když jsme tam došli zjistili jsme, že tam už jsme byli předevčírem. Teď jsme jim tedy předložili, že chceme, a najednou to jsme se ptali kde máme požádat, neřekli jsme, tak proč by nám měli něco nabízet, že. Dali nám pak žádosti, vyplnili, oni potvrdili, že jsou vyplněné a bylo to.

Odtamtud jsme šli na další úřad, kde jsme už také byli, ale bez žádostí. Teď je od nás přijali, hned druhý den čekání jsme přišli na úřad a nic nedostali. Nekvalifikovali jsme se, protože jsme měli 1000 dolarů. Sice předem na pronájem bytu, ale to je jim jedno. Vrazili mi do ruky papír, že to jsou má práva. Já na to koukám a povídám: vady je to špatná, tomu nerozumím. Poradili mi, abych si šel k někomu, aby mi to přečetl a vyhodil nás. Teprve o měsíc později jsem se došel, že je jejich povinnost sehnat tlumočnicka, aby se s námi mohli domluvit. Jenže, ano, správně tu musíte, musíme o to požádat a není jejich povinnost nám říct, že máme požádat. Soupis práv byl na tom papíře a ten mi dali. Mám sice právo dostat ten soupis v mém jazyce, ale musím o to požádat.

Není jejich povinnost. Zkrátka, Hlava 22 v praxi... Michal, Boise Americké začátky - I. díl